

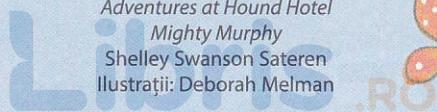
AVENTURI LA HAM HOTEL

Fido, fortosul

Text de Shelley Swanson Sateren
Illustrații de Deborah Melmon



Adventures at Hound Hotel
Mighty Murphy
Shelley Swanson Sateren
Illustrații: Deborah Melman



Copyright © 2017 Picture Window Books
All rights reserved.

This Romanian edition distributed and published by
Grup Media Litera with
the permission of Capstone, the owner of all rights
to distribute and publish same.

Toate drepturile rezervate

Ediția în limba română e distribuită și publicată
de Grup Media Litera cu permisiunea Capstone,
care deține toate drepturile de distribuire și
publicare.



Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4,
București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;
0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro
www.litera.ro



Aventuri la Ham Hotel
Fido, forțosul
Shelley Swanson Sateren

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Mirella Acṣente

Editor: Vidrașcu și fiți
Redactor: Roxana Aneculăesei
Corector: Emilia Achim
Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Banu Gheorghe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SWANSON, SATEREN SHELLEY
Aventuri la Ham Hotel. Fido, forțosul /
Shelley Swanson Sateren;
trad.: Mirella Acṣente –
București: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-3588-4

I. Swanson Sateren, Shelley
II. Acṣente, Mirella (trad.)

82-93-34-135.1
778.534.6



CUPRINS



Capitolul 1

Bătaie pe pasta de dinți 7

Capitolul 2

Privește-l pe Băiatul de Fier! 16

Capitolul 3

Alfie cel puternic 26

Capitolul 4

Fierbe invidia în mine 34

Capitolul 5

Un cheeseburger apetisant 41

Capitolul 6

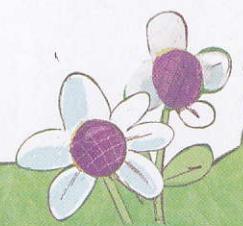
Bine ai revenit, voinicule! 48

Capitolul 7

De dragul lui Milly 57

Capitolul 8

Cei mai buni prieteni 64



Bătaie pe pasta de dinți



Eu sunt Alfie Wolfe și urăsc din suflet un lucru: faptul că sora mea geamănă, Alfreeda, e mai puternică decât mine.

Gata, am spus-o! Cu voce tare.
Ca să audă toată lumea.

Dar povestea asta nu e despre cât de nepregătit sunt eu la capitolul forță. Mă rog, nu în întregime. Ci despre un câine puternic pe nume Fido. Un rottweiler, ca să fiu mai

exact. Un rottweiler care cântărea

Respect pentru oameni și cărti
vreo patruzeci și cinci de kilograme,
ca să fiu și mai exact. Patruzeci și cinci
de kilograme de mușchi (și blană, și
oase, evident), ca să fiu cât se poate
de exact.

Aventura a început într-o
dimineață devreme, luna trecută. Mult
prea devreme. Ceasul meu deșteptător
în formă de câine a lătrat la ora șapte,
zău aşa! PREA DEVREME!

Am apăsat pe butoane până când
alarmă a tăcut.

– Chiar trebuia să mă trezești aşa
devreme? l-am întrebat oftând.

Ca de obicei, ceasul-câine doar se
uita la mine.

Brusc, mi-am adus aminte de ceva
și am sărit ca ars în capul oaselor.



La Ham Hotel venea un rottweiler în
dimineață aceea. Rottweilerul Fido.
Fido, Câinele de Fier!

Fido era, pe bune, cel mai
puternic oaspete care s-a cazat
vreodată la hotelul nostru pentru
câini. După ce stătuse la noi vara
trecută, mama spusese: „E ultima

oară!“ Dar stăpânul lui Fido trebuia să meargă la o nuntă și nu putea să-l ia și pe Fido cu el. Toate celelalte hoteluri pentru câini spuseseră „nu“. Așa că mama a cedat și a zis că o să-l primească pentru o singură noapte. Uneori e aşa o mămăligă!

Frate, de-abia așteptam să-l văd din nou pe băiatul ăla numai mușchi! Păcat că nu-l putea vedea și tata. Lui îi plac cel mai mult câinii mari. Dar tata era din nou în Nord, ca să studieze haitele de lupi. Șta e serviciul lui.

Am sărit din pat. Trebuia să i-o iau înainte Alfredei la micul dejun și să pun laba pe Fido. Pur și simplu trebuia să mă joc eu primul cu el.

Am scăpat repede de pijama și am scotocit prin grămezile de haine murdare. Am găsit o pereche de blugi jegoși și un tricou pătat, cu logoul Ham Hotel. M-am îmbrăcat și am fugit la baie.

„O, nu!“ mi-am zis când am văzut-o pe Alfreeda la chiuvetă, echipată deja pentru o nouă zi de muncă. Purta și ea blugi și un tricou cu Ham Hotel – doar că hainele ei erau curate și miroseau a proaspăt.

Și, bineînțeles, se spălase pe față. Iar părul ei de caniș era descurcat și aranjat. (Și eu am părul la fel și, credeți-mă, nu e chiar floare la ureche să mă pieptăn.)

Alfreeda s-a întins după pasta de dinti.

—Hei, dă-mi-o mie! am zis eu,
repezindu-mă să iau pasta.

—Nici nu mă gândesc! a răspuns ea. Eu am fost prima!

Ne-am repezit amândoi la pasta de dinți. Ea a apucat strâns un capăt al tubului. Eu, pe celălalt.

Ea a tras de capătul ei. Eu, de al meu.

—Dă-mi-l, Alfie! s-a răstit ea.

—Nup! am răspuns.

—Dă-mi-l!

A tras și mai tare. La fel și eu. Apoi l-a smucit cu o forță de copil alfa și mi l-a smuls din mâna.

—Au! am făcut eu.

Mă usturau degetele, ca și cum m-aș fi ars. Mi le-am frecat. Dar

degeaba. Așa că le-am băgat în apă rece. Tot degeaba. Cum poti să te arzi cu un tub de pastă de dinți, asta e un mister pentru mine. Dar eu așa am pătit.

Alfreeda a rânjit și și-a pus pastă pe periuță. A pus la loc capacul și apoi mi-a întins tubul.

—Fido e al meu, am declarat eu, deși știam că mama era cea care avea să ia decizia asta.

—Ha! a făcut Alfreeda, cu gura plină de spumă. Ce glumă bună!

—Pe bune, am răspuns eu. Eu am zis primul!

Alfreeda a scuipat în chiuvetă. Apoi a spus, cu vocea aia a ei gen „Așa m-am săturat să-i tot explic chestii fratelui meu tâmpit“:

—Când o să respecti și tu regulile mamei, Alfie? Primul care e *complet* gata să se apuce de treabă își alege un câine cu care să se joace. Eu sunt gata PRIMA. Așa că *mie* o să mi-l lase azi pe Fido. Dă-te la o parte!

Nu m-am mișcat.

Ne-am tot îmbrâncit în mijlocul băii.

N-o să vă spun cine a ieșit primul, ci doar că eu am rămas acolo, cu tubul ăla stupid de pastă de dinți în mâna.

Am încercat să-i scot capacul.

N-am putut.

—Aaaa! am urlat și am aruncat tubul în cadă.

Apoi am luat-o la fugă în jos pe scări. Nu aveam de gând să-o las pe Alfreeda să stea toată ziua numai ea cu câinele ăla grozav!